

POSTANOWIENIE

Dnia 12 listopada 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kamil Zaradkiewicz

w sprawie z wniosku Z.S.
przy uczestnictwie Skarbu Państwa - Starosty Z.
o wpis w księdze wieczystej KW nr (...) Sądu Rejonowego w Z.,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 12 listopada 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w Z.
z dnia 10 października 2018 r., sygn. akt VI Ca (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. oddala wniosek Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej
Polskiej zastępującej Skarb Państwa - Starostę Z. o zasądzenie
kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 10 października 2018 r. Sąd Okręgowy w Z. oddalił apelację Wnioskodawcy Z. S. od postanowienia Sądu Rejonowego w Z. z 20 lipca 2018 r.

W motywach rozstrzygnięcia wskazał, że podzielił stanowisko Sądu Rejonowego, który uznał, iż brak jest podstaw do uwzględnienia wniosku o wpisanie zakończenia postępowania scaleniowego w księdze wieczystej KW nr (...) poprzez wykreślenie dotychczasowych działek i dokonanie wpisu działek nr [...]1, [...]2, [...]3 i [...]4. Podniósł, że z przedstawionych przez Wnioskodawcę dokumentów nie wynika jednoznacznie, jakie numery winny nosić

obecnie nabyte przez Niego działki, a w sprawie nie chodzi wyłącznie o prześledzenie zmian w zakresie numeracji. Zgodził się z Sądem Rejonowym, iż właściwym postępowaniem, które winien wszcząć Wnioskodawca w celu skorygowania zaistniałych nieprawidłowości jest proces z art. 10 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (Tekst jedn. Dz. U. 2019, poz. 2204), w ramach którego należy uzgodnić stan nieruchomości ujawniony w księdze wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym, akcentując przy tym ograniczoną kognicję sądu wieczystoksięgowego.

Orzeczenie to zostało zaskarżone przez Wnioskodawcę. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał, że zachodzi oczywista zasadność skargi, ponieważ przeprowadzone postępowanie dowodowe zmierzające do weryfikacji złożonego przez Niego wniosku nie wymaga w praktyce wiedzy *stricte* prawniczej, a jedynie wykonania pracy ściśle analitycznej, polegającej na zestawieniu ze sobą szeregu dokumentów w postaci umów, decyzji oraz prawomocnych orzeczeń, na podstawie których można prześledzić zmiany odnoszące się do poszczególnych działek stanowiących własność małżeństwa M. zarówno przez dniem ich sprzedaży na rzecz Wnioskodawcy jak i w latach późniejszych.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną Uczestnik postępowania Skarb Państwa – Starosta Z. wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania i zasądzenie od Wnioskodawcy na Jego rzecz kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarżący nie wykazał oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Oczywista zasadność skargi zachodzi wówczas, gdy z jej treści, bez potrzeby wnikliwej oceny, głębszej analizy oraz szczegółowych rozważań, wynika, że przytoczone podstawy kasacyjne uzasadniają uwzględnienie skargi. Należy wykazać, że popełnione przy ferowaniu zaskarżonego orzeczenia uchybienia w zakresie stosowania prawa miały charakter kwalifikowany i nie podlegały różnym ocenom, były więc dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z: 12 grudnia 2000 r., sygn. akt V CKN 1780/00, OSNC 2001, Nr 3,

poz. 52; 22 marca 2001 r., sygn. akt V CZ 131/00, OSNC 2001, Nr 10, poz. 156; 13 czerwca 2018 r., sygn. akt II CSK 71/18, niepublikowane).

Wywód skargi nie może sprowadzać się do polemiki z zaskarżonym orzeczeniem. Skarżący powinien przedstawić argumentację prawną, wyjaśniającą w czym ta oczywistość się wyraża oraz uzasadnić to twierdzenie poprzez wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia prawa materialnego i procesowego, polegającą na jego oczywistości (zob. art. postanowienia Sądu Najwyższego z: 10 stycznia 2003 r., sygn. akt V CZ 187/02, OSNC 2004, Nr 3, poz. 49; 14 lipca 2005 r., sygn. akt III CZ 61/05, OSNC 2006, Nr 4, poz. 75; 26 kwietnia 2006 r., sygn. akt II CZ 28/06, niepublikowane; 24 września 2013 r., sygn. akt III SK 4/13, niepublikowane; 29 kwietnia 2015 r., sygn. akt II CSK 589/14, niepublikowane; 23 maja 2018 r., sygn. akt I CSK 36/18, niepublikowane). Przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej jest sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 8 października 2015 r., sygn. akt IV CSK 189/15, niepublikowane i przywołane tam orzecznictwo). Orzeczenie może być zatem kwestionowane jako bezprawne. Oczywistość powinna być widoczna *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego z: 16 września 2003 r., sygn. akt IV CZ 100/03, niepublikowane; 22 stycznia 2008 r., sygn. akt I UK 218/07, niepublikowane; 26 lutego 2008 r., sygn. akt II UK 317/07, niepublikowane; 9 maja 2008 r., sygn. akt II PK 11/08, niepublikowane; 21 maja 2008 r., sygn. akt I UK 11/08, niepublikowane; 9 czerwca 2008 r., sygn. akt II UK 38/08, niepublikowane).

Z tych względów, wobec niespełnienia przez skargę kasacyjną powyższych kryteriów, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Wniosek uczestnika o zasądzenie kosztów postępowania przed Sądem Najwyższym, związany z wniesieniem odpowiedzi na skargę kasacyjną, został oddalony, gdyż odpowiedź na skargę została złożona po terminie (art. 398⁷ § 1 w zw. z art. 167 k.p.c.).

as]
aj